

hvis et saadant Beløb skulde rejses her i Danmark i Løbet af dette Efteraar, vilde det ganske væsentligt skade vort Obligationmarked og skade vore Kreditforeningsobligationers Kurs, og vi vilde i det hele, saa lidet konsoliderede som Pengeforholdene nu ere, herigennem foretage os noget, som kunde blive af en ret uheldsvanger Virkning for vort Pengemarked. Hvis det ærede Medlem med sit indenlandske Statslaan har in mente, at en ikke ringe Del deraf skulde gaa til Udlandet, vil jeg tillade mig at mene, at det heller ikke vilde have været nogen forstandig Transaktion, thi at stifte et indenlandsk fast Statslaan paa 15 Mill. Kr., hvoraf en stor Del eller blot Halvdelen skal konsumeres af Udlandet, vilde utvivlsomt væsentligt svække de Chancer, vi kunde have for paa gunstige Vilkaar at optage det store udenlandske Laan, som skal afløse Resten af vore midlertidige Laan og i det hele bringe os paa ret Køl igen. Det kan der ikke være to Meninger om, at vi kunne dog ikke tænke os at dække hele vort Laanebehov i Udlandet med indenlandske Laan, det tror jeg heller ikke, at det ærede Medlem kan anse for muligt. Men naar vi dog alligevel i Løbet af faa Maaneder tænke os at ville rekurrere til det udenlandske Pengemarked, vilde det være en særdeles uforstandig Operation nu at lade en Del af et saadant indenlandsk Laan komme paa udenlandske Hænder.

Brandes: Jeg generer mig egentlig lidt ved i dette Øjeblik at tage Ordet, thi den højtærede Minister har jo Hast, og Tinget har jo ogsaa Hast. Men da der er rettet nogle Bemærkninger til mig fra den højtærede Finansministers Side, vil jeg i Korthed besvare dem, skønt disse Bemærkninger nærmest var det, som man kalder Returkørsel. Den højtærede Minister mindede mig om, at det var mig, der som Finansminister i den korte Periode, jeg havde den Ære at beklæde denne Post, optog det første Veksellaan. Jeg mindede selv derom, og jeg har ikke søgt at skjule min Forbrydelse, hvis det er nogen Forbrydelse (*Finansministeren*: Nej). Naa, det er ikke nogen Forbrydelse. Men naar den højtærede Minister sagde, at han den Gang, hvad jeg meget godt erindrer, stillede sig loyalt overfor dette Forslag i Folketinget, var det ikke saa underligt, thi Grunden, hvorfor Veksellaanet maatte stiftes, var jo den, at den højtærede nuværende Finansminister efterlod mig en tom Kasse, da jeg tiltraadte min Post. Han havde glemt at fylde den, medens han var der, følgelig

var jeg nødt til at fylde den. Det første, der blev sagt mig ved min Indtræden i Finansministeriet, var dette, der er ingen Penge i Kassen, og under de daværende Forhold tror jeg ikke — det indrømmer jo ogsaa den højtærede nuværende Finansminister —, at der var anden Udvej end at gribe til et Veksellaan. Jeg sagde før og mener ogsaa nu, at ingen af os mente, at det var noget, vi skulde blive ved med i Fremtiden. Jeg har ikke sagt, at det i og for sig var den højtærede Finansministers Skyld, at vi bleve ved. Jeg har sagt, at vi den Gang begyndte at være Ryttere, det var jeg selv med til, men senere ere vi under den højtærede Finansministers Ledelse blevne ret drevne Ryttere, og det kan han heller ikke nægte.

Det er det ene Punkt, jeg vilde omtale. Det andet Punkt er imidlertid Spørgsmaalet, om der skulde have været optaget et fast Statslaan. Jeg ventede ganske vist, at den højtærede Minister vilde sige: hvorfor har jeg, som nu er hans Modstander, ikke selv i sin Tid optaget et fast Laan, hvis der forelaa et saadant Tilbud, at jeg kunde gøre det? Men den Sag er imidlertid efter min Mening uddebatteret her, jeg har en Gang før gjort Rede derfor, og det vilde vist være urimeligt og vist ogsaa unødvendigt, hvis jeg kom tilbage dertil. Og endelig, naar den højtærede Minister vil have den smukke Rolle og sige: „jeg var ikke med, jeg angreb ikke den Gang det ærede Medlem — i dette Tilfælde mig —, fordi han ikke havde sluttet dette Laan“, vil jeg sige: Nej, det behøvede den højtærede Minister heller ikke, for han havde Folk, der besørgede det. Man kender jo fra Historien, hvorledes de store italienske Pengefyrster havde deres Bravi, der myrdede honette Folk, naar de kom omkring Gadehjørnet. Noget saadant har jo ganske vist ikke fundet Sted her, men den højtærede Minister har dog ogsaa haft sine Folk, der besørgede Arbejdet. Da dette Spørgsmaal laa for, var der baade i den højtærede Ministers Presse og i Folketinget Folk, der rigelig besørgede Arbejdet. Derfor kunde den højtærede Minister overlade det til andre og behøvede ikke — jeg forstaar godt den Undseelse overfor hans Partis Medlemmer, der drev ham til Tavshed — at tage Del deri. Det tjener dog ikke den højtærede Minister saa meget til Ære, som det i alt Fald beviser hans Klogskab. Han vidste maaske ogsaa, hvad der vilde komme til at ske senere for ham selv. Hvis han egentlig vilde have hele Æren af dette Forhold, saa skulde han have forhindret